

Arrest

nr. 52 861 van 10 december 2010
in de zaken RvV X/ IV en RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 september 2010 en 27 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 7 oktober 2010 en 19 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat D. SOUDANT, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner afkomstig uit Mladenovac en Servisch staatsburger.

U verklaarde officieel gehuwd te zijn met H.(...) G.(...) (O.V. 6.397.866), die afkomstig is uit Mitrovica, Kosovo. In 1995 gingen jullie samenwonen in Mladenovac, Servië, in 2003 of 2004 domicilieerde uw partner zich daar eveneens.

Sinds 2004, na de dood van Milosevic, werden u en uw partner voortdurend gepest en dagelijks geslagen door zowel politie als Servische en etnisch Albanese burgers. Op 2 augustus 2006 gingen u en uw partner ijzer verkopen op een markt. De politie vroeg uw toelating om ijzer te verkopen en u antwoordde dat u die niet had. U diende mee te gaan naar het politiekantoor, waar u een boete kreeg.

Toen jullie buiten kwamen, werden jullie door drie agenten geslagen met matrakken. U werd ook in uw hand gesneden en kreeg daarna 12 hechtingen van de dokter. Op 15 november 2008 ging u samen met uw zoon ijzer verkopen. U werd tegengehouden door de politie, die uw rijbewijs vroeg. De agenten vroegen ook waar u het ijzer vandaan haalde en u vertelde naar waarheid dat u het tussen het vuilnis

had gevonden. De politie scheurde voor uw ogen de inschrijvingsdocumenten van uw voertuig. U werd kwaad en vroeg waarom dit nodig was. Het kwam tot een fysieke confrontatie. Op een gegeven ogenblik kwam uw zoon tussenbeide en vroeg waarom dergelijk geweld nodig was. De politie sloeg vervolgens met een matras uw zoon op het hoofd. U ging naar de dokter en uw zoon kreeg drie hechtingen en een verband rond zijn hoofd.

Toen u klacht ging indienen bij de politie, stuurde die jullie terug naar huis, zeggende dat u er wel genoeg van zou krijgen.

Eind 2008, net voor Nieuwjaar, was u samen met uw zoon onderweg naar huis. Jullie hadden inkopen gedaan ter gelegenheid van Nieuwjaar. Op een gegeven ogenblik werden jullie tegengehouden door de politie, die jullie wou controleren op het bezit van vuurwerk. Daarna vroeg men uw identiteitskaart. U zei dat u die niet bij had en een politiemans sloeg u met zijn vlakke hand in uw gezicht. U zei hem dat dit niet nodig was en dat u uw identiteitskaart binnen het uur kon brengen, waarop hij u nogmaals sloeg en u een bloedneus kreeg.

U ging naar huis en vertelde uw partner dat jullie naar België zouden vertrekken.

Verder gaf u aan dat u arm was en u door uw etnische origine geen sociale steun kreeg, waardoor uw kinderen niet naar school konden omdat u zich dat financieel niet kon veroorloven.

U verliet Servië met uw partner, H.(...) G.(...) (O.V. 6.397.866) en jullie zes minderjarige kinderen, op 28 januari 2009 en jullie gingen op illegale wijze naar Hongarije, waar jullie werden opgepakt door de Hongaarse autoriteiten.

Na 20 dagen kwamen jullie vrij en jullie zagen andere Roma instappen in een vrachtwagen, die richting België reed. Jullie gaven aan de chauffeur juwelen en 100 euro om ook uw gezin mee te nemen.

Jullie kwamen in België aan op 2 maart 2009, waar jullie de volgende dag asiel aanvraagden.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uitgereikt op 12 augustus 2003 te Belgrado, uw rijbewijs, uitgereikt op 21 april 1997 te Mladenovac, de geboorteakte van uw partner, uitgereikt op 30 november 2006, twee medische verslagen inzake een geboorte, d.d. 25 maart 2005 en 28 maart 2005, en een medisch attest, d.d. 20 mei 2010, waarin wordt gemeld dat u, noch uw echtgenote of jullie zeven kinderen kunnen reizen en jullie aldus België niet kunnen verlaten. Uw echtgenote legde in het kader van haar asielaanvraag nog de volgende documenten neer: twee geboorteaktes van uw partner, uitgereikt op 6 september 2004 en 30 november 2006, haar identiteitskaart, uitgereikt te Belgrado op 16 januari 2008, de geboorteaktes van jullie kinderen, allen uitgereikt op 16 september 2009 te Belgrado, het nationaliteitsattest van uw partner, uitgereikt op 6 september 2004, jullie huwelijksakte, uitgereikt op 29 december 2009 te Mladenovac, een attest van de geboorte van uw jongste dochter, d.d. 19 maart 2010 te Ottignies, de resultaten van een bloedonderzoek van uw partner, d.d. 24 december 2009, een medisch attest, d.d. 20 mei 2010, waarin wordt aangehaald dat u, uw partner en jullie zeven kinderen niet kunnen reizen en aldus België niet kunnen verlaten, een rapport van Human Rights Watch over de situatie in Servië in 2009 en een rapport van het Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, d.d. 11 maart 2010, eveneens handelend over de situatie in Servië in 2009."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de beslissing luidt:

"Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient, wat betreft uw beweerde problemen met de Serviërs en met de politie – u zou dagelijks door hen zijn geslagen – te worden opgemerkt dat u en uw partner, H.(...) G.(...) (O.V. 6.397.866), een volledig ander versie gaven van de feiten die gebeurd zouden zijn in Servië en onderweg naar België.

Zo verklaarde u dat uw partner in augustus 2006 geslagen werd door de politie. U en uw partner gingen toen naar de politie om klacht neer te leggen. Daarna werd zij nooit meer geslagen (gehoor CGVS II pp. 3-4). Zij ging nadien ook nooit meer mee om klacht in te dienen bij de politie, aangezien ze na het incident in 2006 niet meer buitenkwam (gehoor CGVS II p. 5).

U verklaarde voorts dat u in november 2008 samen met uw zoon onderweg was met de motor. Uw zoon werd geslagen door de politie, waardoor hij tot op de dag van vandaag scheel kijkt (gehoor CGVS II p. 4).

Uzelf had de laatste keer problemen met de Servische politie eind 2008, toen u en uw zoon inkopen gingen doen ter gelegenheid van Nieuw jaar. Onderweg naar huis werden jullie door de politie tegengehouden. Toen u aan de politie zei dat u uw identiteitskaart niet bij had, werd u door haar geslagen (gehoor CGVS II p. 5). Moe getergd, besloot u nog diezelfde nacht het land te verlaten. Onderweg naar België, bij een tussenstop in Subotica, hadden u en uw echtgenote problemen met de politie omdat u uw identiteitsdocumenten niet wou tonen (gehoor CGVS II pp. 6-7).

Uw partner daarentegen vertelde een volledig ander verhaal.

Zij verklaarde dat de dag voor jullie vertrek naar België, zijzelf, u en de kinderen in jullie voortuin werden geslagen door de politie. De politie was aanwezig in de voortuin omdat jullie niet naar buiten mochten om goederen tussen het vuil te zoeken zodat jullie konden overleven (gehoor CGVS II partner p. 4). Diezelfde dag nog gingen u en uw partner klacht indienen bij de politie, alwaar jullie allebei nogmaals werden geslagen (gehoor CGVS II partner pp. 6-7).

Uw partner verklaarde voorts dat jullie, op de dag zelf van jullie vertrek, opnieuw in jullie voortuin werden geslagen door de politie (gehoor CGVS II partner p. 5). Ook aan de bushalte in Mladenovac, waar jullie de bus wilden nemen naar Subotica, werden jullie geslagen (gehoor CGVS II partner p. 8-9). In Subotica hebben jullie geen enkel probleem gehad (gehoor CGVS II partner p. 10).

Wat betreft jullie zoon, verklaarde uw echtgenote dan weer dat hij scheel kijkt sinds de dag dat hij in de voortuin werd geslagen door de politie (gehoor CGVS II partner p. 9).

Deze verklaringen van uw partner zijn volledig strijdig met uw verklaringen.

Geconfronteerd met deze volledig tegenstrijdige verklaringen, beweerde u dat uw partner verward is, niet goed bij haar hoofd en niets kan onthouden (gehoor CGVS II p. 6).

Zowel bij u als bij uw partner werd aangedrongen op een medisch attest dat deze geheugenproblemen kan aantonen. Twee dagen na jullie gehoor op het Commissariaat-generaal legden jullie een attest neer waarin vermeld wordt dat u, uw partner en uw kinderen niet kunnen reizen en aldus België niet kunnen verlaten. Nergens in dit attest wordt melding gemaakt van enige concrete problemen en/of hun oorzaak, evenmin wordt in dit attest met een woord gerept over geheugenproblemen. Derhalve kan dit attest uw bewering nagenoeg dagelijks in Servië te zijn geslagen, waardoor u heden met ernstige geheugen- en andere problemen kampt, niet in het minst staven.

Tevens dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent de door u aangehaalde problemen inzake mishandeling – u zou nagenoeg dagelijks door de Servische politie of medeburgers zijn mishandeld (gehoor CGVS I p. 5, 6 en gehoor CGVS II pp. 3, 8) – op enige objectieve wijze te staven. Uw verklaring dat u littekens heeft (gehoor CGVS II p. 3), kan deze vaststelling niet wijzigen. Immers, littekens kunnen verscheidene oorzaken hebben. De loutere aanwezigheid van littekens op het lichaam kan evenwel niet zonder meer aantonen dat u wel degelijk nagenoeg dagelijks het slachtoffer van fysiek geweld zou zijn geworden.

Bovendien stroken uw verklaringen – onder meer ook over het feit dat de politie steeds zou geweigerd hebben uw klachten te aanhoren en te behandelen (gehoor CGVS I p. 6, gehoor CGVS II p. 4) – niet in het minst met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd.

Waar u beweerde dat de Servische politie sinds het vertrek van Milosevic veel harder optreedt tegen Roma en deze onafgebroken mishandelt (gehoor CGVS I pp. 5-6, gehoor CGVS II p. 3), blijkt uit voornoemde informatie dat er in Servië een uitgebreide wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt en dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechten schendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden.

Ook blijkt uit die informatie dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie anno 2010 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialisereerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding.

Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de “Sector for Internal Control of the Police” opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren

samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen. Voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, kunnen er voorts verschillende stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politieel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten, dat inderdaad soms voorkomt, wordt immers niet zondermeer gedoogd. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Ik meen dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Aangaande uw beweringen dat u geen sociale steun kreeg omdat u Roma bent en dat uw kinderen niet naar school konden omdat u over onvoldoende financiële middelen beschikte (gehoor CGVS I pp. 7-8), blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, die zich ondermeer uiten in slechte levensomstandigheden en armoede.

Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol).

Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. Zo heeft de Nationale Raad van Roma initiatieven ondernomen om de toegang van Roma-kinderen tot het secundair onderwijs en hoger onderwijs te bevorderen. Tevens is in het kader van de nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma het Romani sinds juli 2009 toegelaten als keuzevak in alle scholen in Servië. Hoewel er zeker nog verbetering nodig is, werpt deze positieve discriminatie op het vlak van onderwijs toch vruchten af.

De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Romagemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in

het kader van *The Decade of Roma Inclusion* een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de *Decade of Roma Inclusion*. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

Problemen blijven er vooral voor ontheemden en Roma zonder identiteitsdocumenten.

U bevond zich evenwel niet in dit geval. U bent immers in het bezit van een identiteitskaart en uit de documenten neergelegd door uw partner, H.(...) G.(...) (O.V. 6.397.866), blijkt dat ook zij gedomicilieerd is in Mladenovac en een Servische identiteitskaart bezit.

Uit de door uw partner neergelegde geboorteaktes van uw kinderen blijkt dat zij eveneens in Servië zijn geregistreerd. Hoewel u beweerde geen toegang te hebben tot de Servische gezondheidszorg (gehoor CGVS II p. 6), blijkt voorts uit de door neergelegde medische verslagen inzake een geboorte, d.d. 25 maart 2005 en 28 maart 2005, dat uw partner is bevallen onder medische begeleiding en nauwgezet werd opgevolgd. U verklaarde voorts meermaals door artsen te zijn gehecht nadat u zou zijn mishandeld (gehoor CGVS II p. 6). Aldus kan uw bewering geen toegang te hebben tot de gezondheidszorg in Servië, niet zonder meer als waarachtig worden weerhouden.

De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Tot slot dient nog toegevoegd te worden dat, hoewel u beweerde reeds sedert 2004 nagenoeg dagelijks (gehoor CGVS I pp. 5, 6) – "een miljoen keer" (gehoor CGVS II p. 3) – door de Servische politie, door artsen en door medeburgers te zijn mishandeld, u nog wachtte tot januari 2009 alvorens uw land te verlaten. Een dergelijk laattijdig vertrek is niet in overeenstemming te brengen met of getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw verklaring dat u niet over de nodige financiële middelen beschikte om eerder te vertrekken (gehoor CGVS II p. 3), is in het licht van de ernst van de door u beweerde problemen, niet voldoende ter verantwoording van uw laattijdige vertrek.

In het kader van de asielaanvraag van uw partner, H.(...) G.(...) (O.V. 6.397.866), besloot ik eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Een kopie van deze beslissing werd in bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

Inzake de derde asielaanvraag van uw broer, K.(...) B.(...) alias N.(...) H.(...) (O.V. 5.692.815), nam de Dienst Vreemdelingenzaken reeds eerder een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (13 quater).

De overige documenten die u in het kader van uw asielaanvraag aanbrengt, met name uw identiteitskaart en rijbewijs, staven uw identiteit en herkomst maar wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. De medische verslagen inzake een geboorte kunnen enkel aantonen dat uw partner op 25 maart 2005 onder medische begeleiding is bevallen en nadien verder werd opgevolgd. Deze documenten werpen evenwel evenmin een ander licht op bovenstaande vaststellingen. De door uw partner neergelegde documenten kunnen evenmin bovenstaande beslissing ombuigen. De geboorteaktes van uw partner, haar nationaliteitsattest, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van jullie kinderen tonen de identiteit en nationaliteit van uw kinderen en uw burgerlijke staat aan, die niet ter discussie staan. De resultaten van een bloedonderzoek van uw partner tonen aan dat uw partner in België medisch werd/wordt opgevolgd, maar laten niet toe uw verklaringen of die van uw partner dat zij problemen heeft aan het hoofd door de vele slagen die zij kreeg, te staven.

De rapporten van Human Rights Watch en van het Bureau of Democracy, Human Rights and Labor over de situatie in Servië in 2009 verwijzen enkel naar de algemene situatie in dat land maar laten niet toe er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden. Bovendien blijkt uit deze rapporten niet dat voornoemde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt foutief zou zijn."

1.3. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat tegen de beslissing van 25 augustus 2010 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen beroep werd aangetekend bij verzoekschrift van 12 september 2010, ingediend door advocaat J. KEULEN en gekend bij de Raad onder dossiernummer 59 141. Bij verzoekschrift van 24 september 2010, ingediend door advocaat D. SOUDANT en gekend bij de Raad onder dossiernummer 59 767, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing.

Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp. Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers 59 141 en 59 767 samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift van 12 september 2010, ingediend door advocaat J. KEULEN en gekend bij de Raad onder dossiernummer 59 141, een schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht.

Hij vat samen :*"Uit de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is"* (zie het verzoekschrift, p. 2).

Hij vraagt omwille van dergelijke, flagrante schendingen de bestreden beslissing te vernietigen, van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.1.2. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 24 september 2010 ingediend door advocaat D. SOUDANT en gekend bij de Raad onder nummer 53 767 aan betreffende artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van zijn relaas weinig rekening heeft gehouden met de specificiteit van zijn situatie en zijn voorgelegde stukken.

Hij laat gelden dat hij uitgelegd heeft dat hij als Rom-zigeuner, slachtoffer is geweest van vervolgingen en discriminaties omwille van zijn etnische afkomst.

Hij laat gelden dat hij uitgelegd heeft dat zijn echtgenote aan posttraumatische stress leidt waardoor zij in de war kan zijn wat de oorzaak is van de onduidelijkheden in haar relaas; hij verwijst naar een medisch attest van 19 mei 2010.

Hij stelt daarenboven dat in de bestreden beslissing gefocust werd op kleine tegenstrijdigheden.

Hij wijst er op dat het argument dat de Servische wetgeving discriminaties verbiedt, niet volstaat om de werkelijkheid van dagdagelijkse zware discriminaties ten aanzien van Roma uit te sluiten.

Hij verklaart dat hij diverse pogingen heeft ondernomen om bescherming te bekomen door de Servische autoriteiten door klacht neer te leggen maar geen bescherming heeft gekregen. Hij begrijpt niet hoe de Belgische asielinstanties hem bescherming weigeren.

Hij vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift betreffende artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 aan, dat in diverse bronnen de discriminaties en de ellendige levensomstandigheden van Roma-zigeuners in Servië, regelmatig worden aangeklaagd. Hij verwijst naar zijn argumenten hoger vermeld.

Hij verklaart dat de voortdurende discriminaties een zware economische achterstand tot gevolg hebben wat geenszins verenigbaar is met de minimale normen van veiligheid en waardigheid voorzien in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

Hij vraagt in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3.1. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker aangevoerd in zijn verzoekschrift van 12 september 2010, valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens de verhoor op 19 april en op 18 mei 2010 op het Commissariaat-generaal, telkens bijgestaan door een advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Romani taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De keuze die een bestuur, i.c. de commissaris-generaal, in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur, i.c. de commissaris-generaal, bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige, en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen.

Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3.3.2. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht heeft besloten dat, in tegenstelling tot wat verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 24 september 2010 als zou het gaan om kleine tegenstrijdigheden, verzoeker en verzoekster een andere versie hebben weergegeven van de vervolgingsfeiten waardoor hun geloofwaardigheid teniet wordt gedaan.

Waar aangevoerd wordt dat verzoekster aan posttraumatische stress lijdt en daardoor soms in de war kan zijn, blijkt dat verzoekster tijdens haar verhoren op 19 april en 18 mei 2010 op het Commissariaat-generaal in staat was om gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen. Bovendien heeft verzoekster tijdens haar verhoren geen enkel medisch attest neergelegd waaruit zou blijken dat zij posttraumatische stress zou hebben. Wat betreft het medisch attest van 19 mei 2010 aangaande verzoekster dat verzoekers hebben toegevoegd aan het verzoekschrift, merkt verweerder terecht op dat dergelijk attest geenszins kan beschouwd worden als een uitgebreid psychiatrisch verslag en dat uit dit medisch attest geen geval blijkt dat de medische problemen het rechtstreeks gevolg zijn van feiten aangehaald in het asielrelaas. Dit attest is niet van aard dat het verzoekster in haar geloofwaardigheid herstelt of een verklaring vormt voor de uiteenlopende versies van haar relaas.

Waar verzoeker aanvoert dat het argument in de bestreden beslissing dat de Servische wetgeving discriminaties verbiedt, niet volstaat om de werkelijkheid van dagdagelijkse zware discriminaties ten aanzien van Roma uit te sluiten en er op wijst dat hij pogingen heeft ondernomen om bescherming te bekomen door de Servische autoriteiten door klacht neer te leggen, antwoordt verweerder terecht dat de verklaringen van verzoekers niet alleen ongeloofwaardig werden bevonden omwille van verschillende versies van hun asielrelaas.

In de nota wordt er ook terecht op gewezen dat de verklaringen van verzoeker, onder meer over het feit dat de politie steeds weigerde om zijn klachten te aanhoren en te behandelen, niet in overeenstemming zijn met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat er in Servië een uitgebreide wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie -de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië- strafbaar maakt.

Uit deze informatie blijkt eveneens dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten, plaatsvinden, dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma, wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie en dat de Servische autoriteiten en Servische politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging, garanderen.

Waar verzoekers stellen dat er in veel landen een grote kloof bestaat tussen de nationale wetgeving die soms een "façade" is ten aanzien van de internationale gemeenschap, en de werkelijkheid op het terrein en dat het argument van de commissaris-generaal niet volstaat, benadrukt verweerder terecht dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering en tot het leveren van een algemene kritiek die echter niet afdoende is om de informatie waarop de commissaris-generaal steunt, te ondergraven of te weerleggen. Verzoeker dient immers minstens met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal steunt, niet correct is, wat in casu niet het geval is.

De commissaris-generaal erkent dat Roma in Servië vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, die zich ondermeer uiten in slechte levensomstandigheden en armoede.

Echter is deze situatie evenwel het gevolg van samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine of vooroordelen die bestaan t.a.v. Roma (bv. Ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor de Roma-kinderen al vlug van school worden gehaald,....., spelen evenzeer een rol). Hieromtrent dient verder te worden benadrukt dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechterlijke zin inhouden.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moet het ontzeggen van rechten en discriminatie van dien aard zijn dat ze aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechterlijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Eveneens hebben de Servische autoriteiten concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. Terecht kon worden besloten dat de algemene situatie voor de Roma in Servië op zich actueel geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker brengt geen elementen aan die deze zienswijze weerleggen.

De bestreden beslissing besluit terecht dat de algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De vluchtelingenstatus voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

3.3.3. Op de grieven van verzoeker tegen de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus antwoordt verweerder terecht dat de bestreden beslissing uiteenzet dat de algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 niet van aard is dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker is met zijn ongeloofwaardig relaas inderdaad niet in staat dit besluit te weerleggen.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Verzoeker brengt ook geen aanwijzingen bij die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende gegevens in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 59 767/ IV en RvV 59 141/ IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE